

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem oczywnym w stosunku do pozwanej M. P. i zaocznym w stosunku do pozwanego D. P. z dnia 11 grudnia 2013 r., sprostowanym postanowieniem z dnia 28 stycznia 2014 r., w sprawie z powództwa (...) SA z siedzibą w R. przeciwko D. P., M. P. o zapłatę kwoty 1.132,63 zł Sąd Rejonowy w Łowiczu w punkcie 1. zasądził od D. P. i M. P. solidarnie na rzecz powoda kwotę 71,62 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 1,17 zł od dnia 7 marca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 4,13 zł od dnia 7 marca 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 46,38 zł od dnia 18 lutego 2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 19,80 zł od dnia 19 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty i od kwoty 0,06 zł od dnia 7 marca 2013 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałej części; a w punkcie 3. nie obciążył pozwanych obowiązkiem zwrotu powodowi kosztów procesu.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał, że w dniu 9 czerwca 2008 r. pozwani zawarli z Zakładem (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji w lokalu przy ul (...) w Ł., którego byli najemcą na podstawie umowy zawartej z Zakładem Gospodarki Mieszkaniowej. Umowa sprzedaży energii została zawarta na czas nieokreślony z prawem rozwiązania przez każdą ze stron. Z tytułu dostawy energii elektrycznej do wskazanego lokalu powód wystawił na nazwisko pozwanych faktury oraz noty odsetkowe. Pozwani zawarli w dniu 28 listopada 2011 r. z Gminą M. Ł. Zakładem Gospodarki Mieszkaniowej w Ł. umowę lokalu socjalnego przy ul (...) i protokołem zdawczo-odbiorczym sporządzonym dnia 13 lutego 2012 r. pozwani przekazali lokal przy ul (...) w Ł. Zakładowi Gospodarki Mieszkaniowej. W tym stanie rzeczy Sąd I instancji uznał, że powództwo jest uzasadnione jedynie w części obejmującej należność za energię elektryczną dostarczoną do lokalu przy ul (...) w Ł. w okresie do dnia 13 lutego 2012r., tj. do dnia zdania lokalu przez pozwanych wynajmującemu Zakładowi Gospodarki Mieszkaniowej w Ł.. W pozostałym zakresie obejmującym należności z tytułu dostaw energii do przedmiotowego lokalu po zdaniu lokalu przez pozwanych powództwo podlegało oddaleniu jako niezasadne wobec jego sprzeczności z art. 5 k.c. Sąd I instancji wskazał, że Zakład Gospodarki Mieszkaniowej, przejmując lokal mieszkalny od pozwanych jako najemców, przejął na siebie odpowiedzialność za dostęp do instalacji elektrycznej znajdującej się w tym lokalu, a tym samym za pobór energii elektrycznej po zdaniu lokalu przez pozwanych. Wprawdzie umowa sprzedaży energii wymagała dla przeniesienia praw i obowiązków jednej ze stron na osobę trzecią zgody drugiej strony, wyrażonej w formie pisemnej pod rygorem nieważności, ale zarówno powód jak i ZGM to podmioty profesjonalnie zajmujące się prowadzoną przez siebie działalnością. ZGM winien zażądać od pozwanych dokumentów potwierdzających uregulowanie statusu urządzeń energetycznych znajdujących się w tym lokalu (wypowiedzenie umowy sprzedaży energii lub zgoda na przeniesienie praw i obowiązków pozwanych na inny podmiot), zaś pracownicy Rejonu Energetycznego Ł. winni przypomnieć pozwanej, zgłaszającej się osobiście z informacją o zdaniu lokalu wynajmującemu o obowiązku uzyskania pisemnej zgody sprzedawcy (...) i odebrać pisemny wniosek o wyrażenie takiej zgody od pozwanej celem nadania mu biegu. W tych okolicznościach żądanie od pozwanych zapłaty za energię elektryczną dostarczoną przez powoda do wskazanego lokalu po dacie zdania lokalu wynajmującemu Zakładowi Gospodarki Mieszkaniowej w Ł. jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i powództwo w tej części podlega oddaleniu na podstawie art. 5 k.c.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód, skarżąc je w zakresie punktu 2., tj. w części oddalającej powództwo, oraz w zakresie punktu 3., tj. w części rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Wskazanemu orzeczeniu apelujący zarzucił naruszenie art. 353 § 1 k.c. oraz art. 535 k.c. poprzez ich niezastosowanie, a także art. 5 k.c. poprzez błędne przyjęcie, że powód nadużył swojego prawa podmiotowego oraz zastosowanie przez Sąd przepisu art. 5 k.c. z urzędu. W konkluzji do tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i zasądzenie od pozwanych solidarnie dodatkowo kwoty 1.061,01 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od poszczególnych kwot i terminów wskazanych w apelacji do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu w obu instancjach, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, zaś ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zapatrywaniom apelującego, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego. Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy. Inaczej bowiem niż stwierdził skarżący Sąd I instancji nie uznał, że to Zakład Gospodarki Mieszkaniowej, jako wynajmujący, jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda za energię elektryczną zużyta po zdaniu przedmiotowego lokalu przez pozwanych. Tym samym nie doszło do wskazywanego przez powoda naruszenia art. 353 § 1 k.c. oraz art. 535 k.c. Trafna jest również konstatacja Sądu I instancji, że zachowanie powoda jak i wynajmującego było nieprawidłowe – pozwani, zdając lokal i informując o tym fakcie pracowników powoda, mieli prawo oczekiwać, że nie zostaną obciążeni z tytułu zużycia energii elektrycznej dostarczanej do przedmiotowego lokalu po jego opuszczeniu przez pozwanych. Tym samym obciążanie pozwanych kosztami nieużytej przez nich energii elektrycznej byłoby niesprawiedliwe. Podkreślenia wymaga także fakt, że powód nie skorzystał z przysługującej mu inicjatywy dowodowej i nie zaoferował żadnych dowodów przeciwnych pozwalających na obalenie twierdzeń pozwanej co do ustnego zgłoszenia powodowi przekazania mieszkania, do którego dostarczana była energia elektryczna, na rzecz wynajmującego Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w Ł.. W niniejszej sprawie zachodziły zatem okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 5 k.c. i oddalenie powództwa we wskazanej wyżej części jako sprzecznego z zasadami współzycia społecznego.

Na marginesie należy zauważyć, że nie może również odnieść skutku argumentacja powoda wymierzona przeciwko opisanemu wyżej stanowisku Sądu I instancji co do możliwości zastosowania w niniejszej sprawie art. 5 k.c., wedle której sąd nie ma kompetencji do stosowania tego przepisu z urzędu, a może to uczynić jedynie na zarzut podniesiony przez stronę przeciwną. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 maja 2013 r., sygn. akt IV CSK 660/12, opubl. Lex, dokonanie przez sąd z urzędu oceny sposobu wykonywania prawa podmiotowego z urzędu nie jest wykluczone. Bez wątplenia jednak ocena ta powinna znajdować swe uzasadnienie w okolicznościach faktycznych przywołanych przez stronę, na rzecz której skorzystanie z dobrodziejstwa art. 5 k.c. ma nastąpić. Sytuacja taka wystąpiła w niniejszej sprawie, bowiem pozwana M. P. wskazała okoliczności przemawiające za przyjęciem stanowiska, że obciążenie pozwanych kosztami energii elektrycznej stałoby w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego, w postaci zaufania do będącego profesjonalistą kontrahenta.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.